

Zprávy z farnosti

09/2011

Začíná nový školní rok. Pro děti začíná něco nového a my se můžeme s nimi „svězt“. Nastartujme něco nového v našem životě. Možná, že hned řekneme, „vždyť je to pořád to samé, co nového můžeme očekávat?“ Právě tento okamžik rozhodnutí pro něco nového je důležitý. To, co potřebujeme, je naděje. Na ní vlastně stojí celý náš život. Snažme se jí v sobě znovu probudit, to bude ten náš začátek. Měsíc září ve svém názvu obsahuje to, co nás může povzbudit. Záře, jasné světlo.

„Bože, prozář naše nitro, abychom v Tvém světle dokázali procházet různými temnotami, které v tomto světě přicházejí. Ať se nezalekeme překážek. Posiluj nás, ať vytrváme na cestě dobra.“

Prozářený měsíc, nejen sluncem, ale i duchovním jasem přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2011

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

ZÁŘÍ

1. Za učitele, aby svým žákům předávali lásku k pravdě a vychovávali je k opravdovým mravním a duchovním hodnotám.
2. Aby křesťanská společenství na asijském kontinentě horlivě hlásala evangelium a vydávala radostné svědectví o kráse víry.
3. Za to, aby všechna společenství v církvi, zejména ve farnostech a rodinách, poskytovala pomoc a věnovala pozornost těm, kdo byli pokřtěni nebo se na křest připravují.

texty byly převzaty z <http://www.modlitba.net/>

Biskup Baxant požehnal obnovenou křížovou cestu

Litoměřický biskup Jan Baxant požehnal v pátek 12. srpna 2011 v 18:00 při krátké pobožnosti obnovenou křížovou cestu na Ostré u Úštěka.

Barokní areál Kalvárie na Ostré u Úštěka má za sebou úspěšné kroky revitalizace. Byla dokončena úplná obnova vstupní kapličky křížové cesty, a to včetně osazení autorskou plastikou **Rozloučení Spasitele s matkou** od akademického sochaře Davida Janoucha. Do zrekonstruovaných zastavení křížové cesty byly umístěny nové deskové obrazy, vytvořené dle historických analogií akademickým malířem a restaurátorem Národní galerie, Radomilem Klouzou. Na obnově této významné architektonické krajinnotvorné sakrální památky se angažuje Společnost pro obnovu památek Úštěcka.

Monika Vývodová, TS ČBK

Pokořující zkušenost

Američané přistupují k životu v očekávání, že všechno bude fungovat. Vždycky musí. Narodil jsem se „se sedmi stříbrnými lžičkami v puse“ – v početné rodině jako od počátku milované dítě. Rodiče pro mne připravovali mou životní dráhu. Dovedete si představit, jaký to pro mne byl začátek života? Je to báječné.

Má to ale i svou stinnou stránku. Lidé privilegovaného původu očekávají, že cestička jim bude v životě upravována stále; očekávají, že všechno se zvládne a vyřeší. A jestliže se to nezdaří, cítí se nejen zklamáni, ale cítí, že jim bylo přímo ublíženo. Říkají si, jak si to jen ta realita dovoluje, že jim věci najednou nevycházejí! Proč já bych měl trpět? Jak to, že ta klimatizace nefunguje?!

To vysvětluje, proč je v zemích a národech žijících v přebytku, stav nevrlé, jakoby depresivní nálady. Když přijdete do chudých zemí, zdá se, že národy, které nic nemají a kterým se od rána do večera nedaří, jsou daleko šťastnější než my! A my pak máme sklon říkat, že ti lidé by vlastně šťastní být neměli, protože pro to nemají důvod. Ani se nezdá, že by měli nějaký program.

Vzpomínám na svou návštěvu domova pro trpící a umírající na Jamajce. Lidé tam leží v hadrech a zápachu, o hladu, se svými bolestmi. Pomyslel jsem si, jak je možné, aby někdo takhle vůbec žil? Viděno z mého světa, bylo to hotové peklo. A přece jsem tu byl jako kněz, abych s nimi hovořil a modlil se s nimi. Tak jsem jim musel říct: „A jak se daří?“ A oni říkali: „Ale fajn!“ Povídám: „Fajn? Vždyť se vůbec nemáte fajn, máte se hrozně, jak můžete říct, že se máte dobře?“

„Můžu pro vás něco udělat?“ ptám se. Jedna žena mi odpovídá: „Kdybyste tak se mnou zarecitoval jeden žalm, Otče, jen jeden žalm.“ A najednou si ten velký muž Písma nedokáže vzpomenout na jediný žalm, a to je katolík! Ta pokorná paní rozpoznala můj zmatek. Tak to jsem já – já, veliký kněz, který jí přišel pomoci – a nedokážu si vzpomenout na jediný žalm, který bych znal zpaměti. Čte mi to na tváři a začne zpívat žalm 23. „Jen se ke mně přidejte, Otče, přidejte se.“

A tak zde nacházíme hluboké poselství pro náš svět přebytku. Bylo mi jasné, že jsem potkal ty, kteří „budou v Božím království první“.

R. R.

Je to tak. Kolikrát si říkám - proč jsem vlastně smutný, proč jsem nespokojený? Vždyť všechno podstatné mám, vše podstatné funguje. Mám rodinu, práci, přátele. „Mám“ i nějakou víru a vztah k Pánu. Tak proč jsem nespokojený?

Přijde mi, že ten pocit nespokojenosti je takový latentní. Stále na pozadí. Teprve když se na něj člověk zaměří a vyzve ho aby se obhájil, tak zjistí, že vlastně nespokojený není. Takže - pocitově, na pozadí - nespokojenost. Podle hlavy - racionálně - spokojenost.

Pavel

Tomuto životnímu pocitu se asi nedá uniknout. Možná ani nemá.

Signalizuje to, čemu starší Otcové říkali „Polední démon“ (jak to tom píše Grün v „V půli cesty“) a psychologie ošklivěji „krize středního věku“ :-). Asi je to dobrá chvíle se zamyslet nad tím, čemu R. R. říká „sestupná cesta“ - ta totiž začíná tím že objevím, že jsem na vrcholu...

V horách je na sestupu potěšitelné to, že máme více času koukat se kolem sebe na krásu, která nás obklopuje - zatímco při výstupu na to nebyl moc čas... Pochopitelně to funguje jen tehdy, když se na vrcholu nezdržíme moc dlouho, a pak dolů neklopýtáme o zlom krk potmě.

A v životě je to stejné... (aspoň v mém)

Martin

Řekl bych, že u mne je to neustálá potřeba „stoupat“, dosahovat víc, dokázat víc, mít víc, udělat víc, všeho víc a víc...

Tohle je asi opravdu velmi nebezpečné pokušení, protože se snadno maskuje – je přece správné dělat pro druhé víc, milovat víc, být lepší a dokonalejší...

Ale ono asi ne. Snad jediné, co má smysl „stále víc“, je být stále více otevřen pro Hospodinovu lásku, být si stále více (nebo alespoň stále trochu) vědom, že at' dělám, co dělám, do nebe sám nevylezu.

Snad je to pořád ono „budete jako bohové“ – být jako Bůh, být víc, než jsem, stále víc, až k nekonečnu...

A připustit, že svět není ústřice, nebe není horský vrcholek, hvězdná hodina již byla (a možná jsem ji ani nerozpoznal) a Bůh ode mne nečeká výkon, první místa, dokonalost... - znamená připustit (konečně!), že já opravdu nemám, co bych Bohu dal – tím myslím nic takového, že by Hospodin před tím padl na zadek, uznale pokýval hlavou a řekl: „jsi skvělý, zasloužíš si tady být se mnou“.

Snad je to i Kristovo pokušení na poušti – skočit z jeruzalémského chrámu a být prostě úžasný, skvělý, jedinečný...

Holt nebe není olympiáda – a na nebe si nelze vzít ani hypotéku. Nebe buďto dostanu zadarmo nebo jej nebudu mít vůbec – a tohle přijmout umí asi jen ten, kdo se celý život učí nebýt tím, kdo všechno zmůže, všechno dobude, všechno si koupí, všechno vymyslí...

VKor

Pout' k Panně Marii Karmelské - foto

Dodatečně po vyjití ZzF přišla společná fotografie účastníků pouti na Sněžníku, o které pojednával článek v minulém čísle. Bylo by škoda jej neuveřejnit. Takže zde je:

- Od neděle do čtvrtka muž žehná jídlo, dříve než ho začne jíst. Ale v pátek začne jíst, aniž by jídlo požeňal. Jeho žena se ho ptá: „Proč jsi nepožeňal také toto jídlo, jak to děláš každý den?“ Muž se rozhlédne po stole a odpoví: „Dnes nevidím na stole nic, co by nebylo v uplynulém týdnu minimálně jednou nebo i dvakrát požeňáno, když dnes dojídáme jenom zbytky.“

Muži degenerují, tvrdí věhlasná psycholožka

Psycholožka Jiřina Prekopová na sebe kdysi upozornila knihou o nezvedených dětech vzešlých z liberální a nedůsledné výchovy **Malý tyran**. Postupně Prekopová vydala řadu knižních titulů. Náš rozhovor s ní byl veden potřebou dozvědět se, jak více než osmdesátiletá energická psycholožka nahlíží na aktuální stav společnosti a světa.

Jiřina Prekopová

Narodila se 14. října 1929 v Prostějově. Vystudovala psychologii v Olomouci (než jí z fakulty vyhodili, byl jejím učitelem i známý filozof J. L. Fischer).

Po studiích, kvůli svým protikomunistickým názorům, nesměla v oboru pracovat. Odešla do Sudet, kde tři roky učila na škole a po vyhazovu se tam živila prací v zemědělství. Onemocněla tyfem a téměř zemřela. Vrátila se k rodičům a pracovala v různých neperspektivních zaměstnáních.

S manželem Valentinem opustila v roce 1970 Československo. První místo jako psycholožka dostala v Německu v diagnostickém a terapeutickém centru ve švábském Albu. Působila rovněž na dětské klinice Olgahospital ve Stuttgartu.

Propracovala metodu pevného objetí, původně vymyšlenou americkou psycholožkou Marthou Welch pro autistické děti; Prekopová využila i poznatků etologa Niko Tinbergena, nositele Nobelovy ceny, a psychoterapeuta Berta Hellingera v oblasti rodinných systémů a konstelací.

Práce Prekopové byly přeloženy do téměř dvou desítek jazyků. Z autorčiných česky vydaných knih: *Malý tyran*, *Co vlastně děti potřebují* (česky poprvé 1993), *Neklidné dítě* (1994), *Když dítě nechce spát* (1997), *Prvorozené dítě*. O sourozenecké pozici (2002), *Nese mě řeka lásky*. *Rozhovor s Ingeborg Szöllösi a Ivanou Krausovou* (2007), *Pevné objetí, Cesta k vnitřní svobodě* (2009).

Rozhovor MF DNES

Liší se současná německá generace dětí od těch dětí, s nimiž jste se setkávala v Německu Vy, když jste do té země přišla?

Liší se podstatně, protože se změnila ideologie. Tehdejší malí tyrani jsou dneska rodiči - pokud nejsou natrvalo v blázinci nebo v kriminále, protože i tak někteří skončili. Když byli malými tyrany, dělali si, co chtěli, byli naprostými egoisty bez frustrační tolerance. Dneska jim kolabují manželství a jejich děti jsou zase chudáci. Tyhle děti jsou navíc většinou jedináčci, protože porodnost je v Německu někde na úrovni 1,3 dítěte na matku. A protože dnešní babičky nejsou těmi dřívějšími babičkami, neboť mají své zájmy, rády cestují a vůbec se věnují samy sobě, tak děti jsou ponechány napospas technologickým těšátkům. Sedí před počítačem. Potěšitelné je, že častěji, než by hrály počítačové hry, komunikují s virtuálními kamarády.

Kolaps manželství je opravdu důsledkem výchovy nevýchovy?

Je to tak. Generace dnes dospělých dřívějších malých tyranů nebo princezen na hrášku je generací, která se nenaučila něco vydržet, obětovat se. Musí mít všechno a okamžitě, a když to nedostanou, jdou od toho. Jako děti nemuseli tito dospělí doma pomáhat, protože práci v rodinách začaly zastávat stroje a zbytek nějak zajistili rodiče. Nabyli dojmu, že všechno se dá koupit za peníze, že vše lze zajistit materi-

álním dostatkem. Takže se žení velmi pozdě, chtějí si užít světa, pak se jim konečně nějak podaří zplodit dítě... Když to nejde, máme tu umělé oplodnění. A pak i porod může být krásný, od toho přece máme císařský řez, manžel se zúčastní těhotenské gymnastiky, asistuje u porodu a výsledkem je krásné děťátko. Jenže reálné dítě začne křičet a kopat nožičkami a rodiče jsou z toho za krátkou dobu v nerváku, začnou se starat, kde jsou nejbližší jesle a běží k pediatrovi, ať dítěti předepíše utišující prostředky...

Jenže když tohle říkáte, nemáme pocit, že mluvíte pouze o Německu. Přece u nás je rozvodovost zhruba stejně vysoká, a přitom jí dnes dosahují i takzvané Husákovy děti, narozené v babyboomu sedmdesátých let, a tyhle děti rozhodně nebyly ponechány napospas ultraliberální výchově.

To je pravda, v Česku vidím jiné příčiny té rozvodovosti. Lidé tu naplno začali objevovat svět, chtějí se víc jen tak přátelit a nejt do závazných vztahů. Mám tedy dojem, že tady je to přece jen trochu srdečnější než v Německu. Tam je totiž v mnoha rodinách hlad. Ale to ne proto, že by šlo o sociální případy hmotné nouze. To hovořím o běžných rodinách středního stavu, kde děti mívají hlad, protože matky nevaří, neboť to neumějí nebo vařit nechťejí. Případně strčí dítěti do ruky nějaká eura, ať si jde něco koupit. Co si asi tak koupí za jídlo, to si umíte představit... Vytrácí se obětavost pro děti. Jakmile se děti začnou přirozeně ptát A proč? A proč?, tak matky znervózní a odhánějí je. Ještě něco bych ráda podotkla. Nevím, jestli je to u vás tak markantní jako v Německu, ale tam se rozevírají nůžky: na jedné straně jsou zanedbané, osamocené děti, na druhé straně dítko pěstovaná k vrcholovým výkonům, a tyto děti nemohou být samy sebou, protože musí plnit spoustu přání a nároků.

A jaké jsou tedy podle vás děti někdejších malých tyranů?

Často jsou hyperaktivní. Výskyt hyperaktivity nebyval tak častý jako dnes. Jednou z příčin nárůstu je to, že děti nedostávají jasné odpovědi: žádné biblické ano ano, ne ne. Rodiče často nejsou ani ryba, ani rak. Ztrácí se jednoznačnost.

Jak nahlížíte na svět, v němž je a bude tolik jedináčků jako nikdy v historii? To se přece netýká jen západní Evropy, nýbrž i například Číny...

Takové národy degenerují a zanikají, jde to od dvou k jedné. V Německu Němci vymírají, Turků utěšeně přibývá a konečně se jim podaří to, co se jim nikdy nepodařilo při nájezdech, totiž zničit německou říši... Mezi Němci je víc pohřbů než svateb. A znám statistiku, která tvrdí, že sedmdesát procent dnešních německých žen v produktivním věku nechce dítě.

Tomu číslu nevěříme. Vy ano?

Docela ano s ohledem na to, že když se podívám kolem sebe, i ve vlastním příbuzenstvu vidím, kolik žen nechce děti.

Děje se něco s biologickou podstatou člověka? Nebo je to důsledek sociálních a společenských tlaků?

Toť otázka! Skutečností je, že mužské potence ubývá, mužští vůbec nějak zanikají. A úbytek samců je vždy znakem degenerace daného druhu.

Co se to stalo se ženami, že historicky asi nebyvale vysoké procento z nich nechce mít děti?

Realizují se v povoláních a chtějí žít jako samostatné bytosti. Odmítají být jen ženami v domácnosti.

Ale to přece není nic nového. A zatím se to vždy nějak dařilo skloubit.

To však mluvíte o zdatných ženách, které stihly oboje. Myslím, že hlavní příčinou stavu, o němž tu mluvíme, je nechuť k něčemu, co se musí. Když se dítě narodí, tak pak je člověk prostě musí brát na vědomí, musí se mu podřizovat, musí se starat. Dnešní ženy často chtějí dělat jen to, na co mají chuť. Navíc mužská role v rodinách ustupuje. Muži dneska bývají v manželstvích daleko servilnější, než bývali jejich předchůdci. Přibývá mužů, kteří dělají domácí práce, dokonce chtějí být mužem v domácnosti, ať peníze vydělává žena.

Přijde vám to v nepořádku?

Jo. U malých dětí má být především maminka. Matky mají vůči dítěti více empatie, což je dáno už tím, že plod nosí v břiše. Kdežto muž, aby věděl, co v takové situaci dělat, tak se musí podívat do Googlu. Jenže aby matka mateřstvím neztratila kvalifikaci, tak není výjimkou, že kojí dítě a přitom pracuje na počítači. Tím je narušena ta základní intimita, kterou kvalitní kojení přináší. Také mám dojem, že je čím dál více lesbických a gay vztahů. Například mám osobní zkušenost s dvěma ženami, které byly vdané a měly děti a uchovaly si ke mně důvěru. Přišly za mnou a sdělily mi: Máme pro vás novinku. Jsme lesbické. Rozumíme si spolu víc než s muži a víme, co nám dělá dobře, naši muži se o to ani nesnažili. Víc rozkoše jim udělá druhá žena. Je to vlastně taková onanie ve dvou. A je v tom samozřejmě i egocentrismus.

Nicméně dosavadní studie vesměs říkají, že když dítě vyrůstá s dvěma lidmi stejného pohlaví, že to tak nevádí. Souhlasíte?

Ne. Kluk potřebuje tátu, holka potřebuje mámu, zejména v určité fázi. Sice dítě potkává to doma chybějící pohlaví na veřejnosti, ale chybí mu zkušenost soužití.

Zní dost smutně, co tady říkáte. Vidíte někde naději?

Řeknu vám o jiném výzkumu v Německu, byl proveden na velmi reprezentativním vzorku mladých lidí do osmnácti let. Jako své největší životní přání uvedli pevný vztah lásky, přes šedesát procent z nich chce mít jedno až dvě děti. To přece nezní beznadějně. Touha po lásce ještě nevymřela. Ale jsou velmi zklamaní, když to krachne.

Jak nahlížíte na asistovanou reprodukci?

Jako na děsivě úžasnou skutečnost. Neuvěřitelně rychle si zvykáme na náhrady. Ještě před pár lety bylo v Německu nemyslitelné, aby homosexuální rodiny adoptovaly děti, ale nyní je to běžná praxe. Měřítka humanismu klesají.

Nejsem si jistý. Vždyť svět, který byl před tím současným, přinesl například druhou světovou válku včetně holokaustu. A to byl nějaký lepší svět?!

Ale ano, souhlasím s vámi. Ten předchozí svět měl jiné klady a jiné zápor, sama bych v něm už nechtěla žít. Ale já nechci žít ani v tomhle světě. Mým ideálem je jakési puzzle z různých epoch. Například v mém ideálním světě musí být naděje, že krize zvládneme. Musí v něm být i bezpodmínečná láska: tedy milovat druhého takového, jaký je, ujištění, že tě budu milovat, myšleno dítě, i když mě strašlivě zlobíš. Tedy obnovit to, co nám jako lidem bylo dáno, a vědět, proč nám

to bylo dáno - a podle toho se chovat. V mém světě by se měl obnovit pořádek i tak, že otec s matkou jsou vždy na prvním místě a teprve pak jsou v rodině děti, a ne, že ložnice rodičů okupují, jak se to mnohdy dneska děje, děti se svými nároky. A z manželské postele tak učiní hrobeček manželství.

Cítíte, že tenhle dnešní svět je ještě v něčem i váš svět, nebo už je to svět, který se s vámi zcela míjí?

Je to sice svět ohrožený, ale pořád ještě i můj. A vidím svoji úlohu v tom, abych svými silami, které mi zbývají, přispěla k humanizaci lidí. Víte, nedávno jsem slyšela mluvit německého filozofa Sloterdijka, když hovořil o tom, že jsme taková pěnová společnost. Například půl planety napře svoji pozornost na fotbalové mistrovství světa a fandí; pak třeba umírá papež, tak se stamiliony lidí soustředí na Svato-petrské náměstí a pláčou, pak se zase koná nějaký koncert, který sleduje miliarda lidí, a jsme dojatí a zpíváme si. A Sloterdijk poznamenal: To jsou takové pěny na vodě, jichž si všímáme jen do té doby, než komunikační prostředky soustředí pozornost na nějakou další událost. Ale vlastně tohle čekání na další velkou pěnu nedává moc smysl, protože jde hlavně o to, všechno si to užít, a co se nám nelíbí, to vyhodíme na smetišťe doslova nebo obrazně. Staré se hladce nahradí novým, a tím svět jen drobíme. Ostatně takhle rozdrobeni jsme i v rodinách. Když se už navzájem sobě jaksi nezdáme, tak od sebe odejdeme. Dříve lidi leccaké nepohodlí vydrželi a překousli.

Ale za jakou cenu?!

A jakou cenu platíme za to, co máme dnes? Myslíte, že malou? Minimálně jsme mnohem víc sami, než byli naši předkové.

Jak nahlížíte na to, že se uměle nechávají oplodnit čím dál starší ženy?

Vidím za tím egocentrismus takové ženy a její ztrátu empatie pro potřeby dítěte. Dítě potřebuje mladou matku, nikoliv stařenku. A taky dítě potřebuje tatínka. A kdepak je ten tatínek, když semeno se vezme z nějaké databanky? A taky dítě potřebuje věkově přiměřeného sourozence. A kdepak jsou u dětí starých matek sourozenci? Kromě toho je u bab, které se stůj co stůj rozhodnou porodit dítě, touha být věčně mladé a je to zároveň příznak, že ty ženy nejsou schopny naplno projít nutnou krizí stárnutí.

Určila byste zákonem věkovou hranici žen, do níž mohou zdravotnické firmy nabízet služby umělého oplodnění?

Víte, já jsem obecně proti umělému oplodnění. Respektuji to jen v případech, kdy pár v produktivním a přirozeně plodném věku nemůže počít dítě například proto, že muž má slabé spermie. Když je tedy známa matka a je znám i otec, tak proti nejsem. Ale když semeno prodá třeba nějaký student, protože potřebuje na pivo, a jeho semeno je pak použito k oplodnění jakési postarší ženy, tak jsem proti jednoznačně. Takhle zplozené dítě se fakt svého nepřirozeného početí beztak dříve nebo později dozví a bude z toho mít zmatek, který zase bude předávat dál. Když žena dítě nemá, je to osud, a tak je k tomu třeba přistupovat. Já taky nemám děti.

Považujete za handicap, že nemáte děti?

Rozhodně. To byla pro mě největší životní krize, když jsem si uvědomila, že nebudu moci mít děti.

Proč jste je nemohla mít?

Jeden z důvodů byl, že můj manžel byl radioaktivně ozářen. Jako politický mu-kl. Patnáct let strávil ve vězení, hlavně na uranu.

I kvůli manželově věznění jste v roce 1970 emigrovali?

On by už nevydržel druhý kriminál. A že se nebude hromadně zavírat, to se tehdy na začátku normalizace ještě nevědělo, to byla Husákova strategie. Každopádně mi hrozilo propuštění ze zaměstnání, protože jsem v tu dobu pracovala v prostějovské Osvětové besedě a vydávala tam jako odpovědná redaktorka během Pražského jara 1968 časopis Štafeta. Šéfredaktorem časopisu byl ředitel jedné tamní devítiletky, který začal spolu s ostatními s nastupující normalizací obracet kabáty a mně řekl: Budeme muset ohlásit, kdo nás navedl a svedl k nekalé činnosti. Nej-
spíš nahlásíme tebe, dodal. Tak mi bylo jasné, že tady už nemám terén. V tu dobu se mi Češi zhnusili. Protože nestáli za tím, za co nedlouho předtím bojovali.

Proč jste zvolili za místo emigrace západní Německo?

Protože manžel seděl ve vězení mimo jiné i s Němci a uměl tím pádem dobře německy. A já jsem milovala německou literaturu a ze všech cizích řečí jsem znala nejlépe německy, i když žádný zážrak to tenkrát u mě nebyl.

Kde jste se s manželem uchytili?

Oba jsme pracovali v úvěrové bance firmy Quelle, on jako účetní, já jako tak-
zvaná registrační síla, kdy jsem hledala kartičky v registraturách - za tehdejší mi-
nimální mzdu, což bylo 650 marek. Když jsem se v němčině zdokonalila, začala
jsem se rozhlížet po práci v oboru. Získala jsem místo u postižených dětí, byly tam
i autistické děti, a tam jsem si vysloužila ostruhu.

Měla jste vůbec emigrantské sny o vlasti?

Neměla. Jako když vás zradí milenka - konec! Když jsem v emigraci slyšela
český hlas, dělala jsem hluchoněmou.

Kdy jste přestala být „hluchoněmá“ vůči Čechům?

Jako každoročně jsem - psal se tuším rok 1990 - byla účastnicí na pediatrickém
kongresu profesora Helbrückeho v rakouském Brixenu. Věděla jsem, že kongresu
se zúčastní i dva Češi, a říkala jsem si, že se jim budu vyhýbat jako čert kříži. Sice
jsem předtím slzela radostí, že Václav Havel byl zvolen prezidentem, ale zároveň
jsem si naprosto skepticky říkala, že si to Češi beztak nezaslouží. Na kongrese jsem
také měla poradnu, kde jsem zdarma poskytovala konzultace. Jedna rodina mi coby
pozornost přinesla domácí pečený chleba. A jak vycházím z místnosti s tím boch-
níkem, slyším dva české hlasy a spatřím dvě české kulaté hlavy, a bříška pivní, tak
v tom okamžiku mě napadlo nikoliv to, že uteču, ale že k nim přistoupím a řeknu:
Kluci, tady mám chleba, vezměme ho a jezme. A tak se i stalo. Pak jsem ty dva
muže vzala do hospody a vzniklo velké přátelství. Jedním z těch mužů byl dětský
psycholog Jaroslav Šturma, druhým dětský lékař František Schneiberg. A oni mě
pozvali do České republiky.

Do té doby jste tady od emigrace nebyla?

Nebyla.

Jak vypadá váš den, týden, měsíc?

Jdu z akce do akce. Jednak jezdím stále častěji do Česka, jednak máme institut v Aténách nebo v Mexico City, pracuju také v Rakousku.

A to ještě cestujete do Mexika?

Ano, například v říjnu tam budeme pořádat kongres k deseti letům trvání našeho institutu a taky slavit mé narozeniny, ty mám 14. října.

Jak se přihodilo, že váš institut je zrovna v Mexico City?

Za to může jedna z takzvaných náhod, které žádnými náhodami nejsou, protože věřím a spoléhám se na nebeský management. Kam mě pozvou, tam jedu - ať jsem stará, jak jsem stará. Ale k tomu Mexiku: v Německu se u mě učila jistá Laura, Mexičanka provdaná za Němce. Rodinu jí „postavil“ sám profesor Bert Hellinger, zakladatel rodinné systemické terapie neboli rodinných konstelací, jeden z nejslavnějších psychoterapeutů současnosti. On vymyslel takzvané stavění rodin, aby se rozpoznaly zádrhele v rodinách, v nichž totiž musí platit zákon plnosti - každý má dostat to místo, které mu náleží. A když se mu toho místa nedostane, musí za něho někdo jeho city a osud převzít, třeba i v přespříští generaci. Tím se mimochodem vysvětluje i řada jinak nepochopitelných kroků, k nimž v lidských životech dochází. Hellinger vymyslel, jak při terapii tyhle konstelace budovat, jak dostat osudy příbuzných do jakési morfogenetického pole, v němž na sebe působí - jako když se vlašťovky slétávají ke společnému startu nebo když pes ví, jak se má jeho pán. Hellinger Lauře poradil, ať se raději odstěhuje do Mexika, že tam jsou její děti jistější a ona to udělala. V Mexiku pak za finanční podpory tatínka založila Institut Jiřiny Prekopové. A získává následovnice v dalších zemích - ve Venezuele, v Peru, v Chile, v Uruguaji.

Není vaše inklinace k dětské psychologii jakousi kompenzací toho, že jste nemohla mít vlastní děti?

Není. To si hlídám. Stejně jako to, aby se na mě ženy nelepily jako na maminku, k čemuž některé mají silné sklony. Pravda ale je, že když jsem nemohla mít vlastní děti, tak jsem si řekla, že se přede mnou otevírá možnost plně se věnovat profesi, a to jsem si splnila. S vlastními dětmi by se můj život rozhodně vyvíjel jinak. Beru to prostě tak, že všechno, co se dělo, mělo nějaký smysl.

Eva Tichá, Josef Chuchma MF DNES

Pokud rozhovor někoho natolik nadchl, že by se rád s paní Prekopovou osobně setkal, má jedinečnou možnost se účastnit setkání, které bude 5. září 2011 v 18:30 v klášteře ve Slaném. Paní doktorka Prekopová bude přednášet o tom, co potřebují děti... - což není o dětech, ale o nás dospělých.

R. S.

- „Potřeboval bych vybavení na hon,“ oznamuje prodavači lord Eswoy. „Samozřejmě, pane, žádný problém. Takže, ve druhé etáži koupíte vybavení, co se týče oděvu, ve třetí získáte všechno od zbraní. No a až se budete vracet z honu, můžete v přízemí nakoupit zvěřinu.“

Okénko do knihovny

autor: Václav Cibula
název: Španělské pohádky
z obsahu:

Před dávnými časy se zamiloval jeden mladík do hodné a krásné dívky. Děvčeti se mladík také líbil, a tak si dohodli den svatby a těšili se, že budou žít spolu. Ve stejné vesnici však žil jeden nedobry a nepoctivý mládenec. Jednoho dne potkal dívku a zeptal se jí, zda by si ho chtěla vzít za muže. Dívka se rozhněvala a řekla mu: „Jak se vůbec odvažuješ udělat mi takovou nabídku, když přece víš, že se brzo budu vdávat?“ Uplynulo několik dnů. Nastávající ženich potkal odmítnutého mládence a řekl mu vesele: „Už jsi slyšel, že se budu ženit? Mou nevěstu jistě znáš.“ Odmítnutý mládenec viděl, že má příležitost k pomstě a řekl: „To od tebe není právě chytré, protože by sis zasloužil lepší nevěstu.“ Mladík se podivil. „Jak to? Moje nevěsta je přece hodná a hezká!“ „Hezká snad,“ odpověděl odmítnutý citel, „ale hodná? Já jsem s ní chodil dost dlouho, abych to věděl. Chtěla si mě vzít, ale raději jsem ji pustil k vodě. A taky jsme už měli před svatbou, jako máš ty.“ Mladík užasl, pak sklonil smutně hlavu, vyhledal svou nevěstu a řekl jí: „S naší láskou je konec, už tě nechci vidět. Vezmi si za muže, koho chceš.“ Dívka zbledla. „Pověz mi,“ zeptala se, „co jsem ti udělala? Co se stalo?“ A mladík řekl tvrdě: „Proč bych ti to měl vysvětlovat? Už tě zkrátka nechci.“ Dívka se rozplakala. Od toho dne se trápila tolik, že jí nakonec ze samého žalu puklo srdce. Když se to dozvěděl pomlouvač, hnulo se v něm svědomí; začal si vyčítat, že byl tak věrolomný. Jednoho večera se vydal k hrobu nešťastné dívky, aby ji poprosil o odpuštění. Stál u hrobu první večer, stál tam i druhý večer, přišel i třetí večer. Když přišel potřetí, spatřil na hrobě velký kamenný džbán plný vody. V šeru se pohnul temný stín a pravil tichým hlasem: „Vezmi ten džbán!“ Pomlouvač se vylekal, ale poslušně vzal džbán do ruky. A stín řekl: „Vylij všechnu vodu do země.“ Pomlouvač tak učinil a slabý hlas řekl: „A teď vrať všechnu vylitou vodu do džbánu zpátky. Ale ať nechybí ani kapka!“ „Ale to nejde!“ vykřikl pomlouvač, „to přece není možné!“ „Vidíš,“ řekl tichý hlas smutně, „a zrovna tak už nikdo nevrátí zpátky pomluvu. Za svůj zlý skutek se dočkáš trestu.“ Stín se rozplynul a pomlouvač se jako v horečce vrátil domů. Ulehl, onemocněl a zkrátka už nebyl mezi živými.

vybrala M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

☞ **Upozornění** - Pokud byste si rádi něco přečetli o sociálním porodu syna a dcery doporučuji novou knihu od MUDr. Burdové **Jak s dětmi mluvit o sexu, manželství a rodičovství**. Kniha vychází v září a vydává ji Kartuziánské nakladatelství ve spolupráci s VORP (Výborem na obranu rodičovských práv).

R. S.

Farní rada

Farní rada měla prázdniny a ty právě skončily ☺...

Setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli **11. září 2011** v 18:45 (po večerní mši svaté).

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2011	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	8 108 Kč	2 060 Kč	1 909 Kč	Na katolické školy
Únor	6 945 Kč	1 555 Kč	2 804 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	6 106 Kč	2 533 Kč	2 162 Kč	Na pojištění
Duben	7 885 Kč	1 212 Kč	0 Kč	
Květen	6 584 Kč	1 911 Kč	0 Kč	
Červen	6 167 Kč	1 234 Kč	1 685 Kč	Na bohoslovce
Červenec	5 668 Kč	1 405 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	47 463 Kč	11 910 Kč	8 560 Kč	

Pouť do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2011	4. září
2. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných	6. listopadu 4. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:08	17:08	19:08	21:08
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Synové III** – Ve dnech 02.-04. září 2011 se koná akce Synové III na téma „Mužské archetypy“...
- ☞ **Přednáška** – Večer 5. září 2011 v 18:30 bude v klášteře ve Slaném přednášet paní doktorka Prekopová o tom, co potřebují děti... - což není o dětech, ale o nás dospělých.
- ☞ **Diecézní pouť rodin** – se koná 10. září v 10:00 v Bohosudově!
- ☞ **Iniciace 2011** – Od 10. do 14. září 2011 se koná opět netradiční duchovní cvičení pro muže „Mužský rituál přechodu do zralé dospělosti“ v Nesměři...
- ☞ **Měsíční setkání Chlapů ze severu** – se koná v Trmčicích 15. září. Pokud neznáte nejnovější pozitivní zprávy o trmické farnosti, nepřehlédněte speciální článek v tomto čísle ZzF s odkazy na web!
- ☞ **Pouť do Doubice** – V sobotu 17. září 2011 začneme v 10:00 mší svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Obnovíme zasvěcení v naší diecézní kapliče Oáza zázraků. Pak se přesuneme do blízké restaurace (jiná než loni) k obědu, potom na Sněžnou Horu k čaji a kávě. Přitom bude zase možnost k vzájemnému popovídání a poslechnout si také něco z našeho schönstattského světa. V říjnu končí Rok otce Kentenicha a tak si něco též řekneme o něm.
- ☞ **Synové I** – Ve dnech 23.-25. září 2011 se koná Víkend pro otce s dospívajícím synem I, aneb: „Mnoho mužů má děti, ale málo dětí má otce!“ Místo konání je Běleč nad Orlicí.
- ☞ **Svátek svatého Václava** – Svátek sv. Václava (středa 28. 9.) oslavíme společně mší svatou v kostele sv. Václava a Blažeje v Děčíně I. Začátek je v 18:00.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> - navštivte naše/vaše stránky!

Biblický koutek

54. část

Tržiště. Jde o starověkou aténskou agoru, tedy o místo vyhrazené nejen k obchodování, ale i k setkávání, diskusi a konfrontaci. Z tohoto hlediska byly Atény městem velmi aktivním a živým, také proto, že měly za sebou bohatou historii.

Vzkříšení. První Pavlovo hlásání v Aténách jeho posluchači špatně pochopili: zatímco on mluvil o Ježíšovi a jeho vzkříšení (což se řecky řekne anastasis), mnozí si mysleli, že Pavel přišel s hlásáním nové dvojice bohů: Ježíše a Anastasia!

Mladý manželský pár. Jedná se o Akvilu a Priscilu (nebo Prisku). Tento pár, původem z Říma, nacházíme také v Korintu a Efezu, neustále v úzkém kontaktu s Pavlem. Na každém místě nabídli svůj vlastní dům k dispozici vznikajícím křesťanským komunitám.

(pokračování příště)

z knihy *Katedrála moudrého písaře*, připravila M. J.

Víkend pro chlapy ze severu

Téma „Co nutí muže jednat jinak, než chce?“

„Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ (Genesis 4, 7)

- Jací jsme my muži, a co ovlivňuje naše reakce?
- Proč, když chci konat dobro, dopouštím se často zla?
- Čím to je, že my muži, nejčastěji zraňujeme své nejbližší?
- Jsou krize pro nás přínosem, anebo překážkou?

Toto téma je dalším kamenem do pestré mozaiky našich setkání „Chlapů ze severu“. Jednotlivé kameny jsou utvářeny společnými zamyšlenými nad posláním muže, jeho tužbami, sklony, reakcemi a objevováním úlohy mužů v lidské společnosti. Naší snahou je, abychom společně kráčeli po cestě k opravdovému mužství.

Mužský růst je proces, který nahání strach. Dobrou zprávou je, že nemusí proběhnout přes noc, nenastává jako důsledek jediné události a nikdy není dovršen. Musí to být celoživotní proces. A co je nejdůležitější, je to proces, který musí být podporován vztahy s ostatními muži. Tohoto cíle proto nemůže žádný muž dosáhnout sám, ale jedině ve společenství jiných mužů, kteří jsou jeho přáteli a rádci.

Na programu celého víkendu jsou připravena krátká zamyšlení k vybraným tématům, sdílení ve skupinkách, ale také společný výšlap do okolní přírody, bubnování, neformální popovídání a večerní sobotní rekreace s douškou dobrého zlatavého moku a to vše ve společenství mužů nazvané „Chlapi ze severu“, kteří společně jdou po cestě proměny.

Kdy: 21 - 23. října 2011

Kde: v Domě Setkání v Albeřicích (Dolní Albeřice 1, Horní Maršov)

Příjezd: v pátek mezi 18:30 – 19:00 (po přihlášení bude vymyšlena logistika společné dopravy)

Ukončení: v neděli cca. ve 14:00

Cena: 1000 Kč / víkend (+100 Kč na občerstvení v sobotu večer)

S sebou nezapomeňte: bubny, hudební nástroje, půllitr, domácí obuv, sportovní oděv i obuv a mužskou odvalu se smyslem pro dobrodružství. (Podrobnější instrukce obdržíte včas před víkendem).

Pořadatel: Centrum pro rodinu, o.s., <http://www.centrumprorodinu.cz/>

Přihlášku prosím zašlete na e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

V případě dotazů neváhejte a volejte mobil: +420 602 282 520

V případě ztracení již na cestě, volejte správce domu 736 537 122 (má signál)

Přihlášku můžete poslat i e-mailem. Přihlaste se prosím, nejlépe obratem a hlaste všechny případné změny včas!

Světové dny mládeže 2011 – Madrid

Mladí z Čech a Moravy dorazili do Španělska

12. 08. 2011 - Více než dva tisíce mladých poutníků se tento týden vypravilo z České republiky na Světové dny mládeže (SDM), které se uskuteční 16. – 21. srpna v Madridu. První zastávkou na jejich cestě bylo francouzské město Annecy.

V Annency mladí navštívili významná místa spojená s životem sv. Františka Saleského a sv. Jany Františky de Chantal.

Cesta české výpravy pak pokračovala do Španělska, kde je pro mladé připraven předprogram v diecézi Tarragona. Přípravný tým SDM mezitím již dorazil do Madridu a v následujících dnech začal pracovat na organizaci příjezdu českých poutníků, plánování programu a zajištění všeho potřebného ke zdárnému průběhu SDM. Madrid se během tohoto týdne připravuje na příjezd více než milionu mladých lidí z celého světa. Španělští dobrovolníci vítají příchozí skupiny a ochotně jim pomáhají s orientací ve městě a s dalšími přípravami.

Anežka Hesová, TS ČBK

Papež při deštivé vigílii: Zažili jsme dobrodružství!

20. 08. 2011 - Madrid zažil jeden ze dvou vrcholů 26. Světových dnů mládeže - vigílii s Benediktem XVI. na letecké základně Cuatro Vientos. Mladí se nenechali odradit ani silným deštěm a ještě silnějším větrem.

Mladí se na letiště scházeli už odpoledne na předprogram. Samotná vigílie začala za soumraku krátce po půl deváté. Deset mladých přineslo na podium na svých ramenou čtyřmetrový kříž Světových dnů mládeže, který jim v jejich začátku v roce 1984 daroval blahoslavený Jan Pavel II., a ikonu Panny Marie Salus Populi Romani, rovněž dar polského papeže. Oba symboly na podium doprovodil světelný průvod. Po vztyčení kříže na podiu zazněla hymna letošních SDM „Pevni ve víře“.

Poté co se papež s více než milionem mladých poutníků přivítal, přišlo na podium pět zástupců mládeže, aby mu položili několik otázek, které dnešní mládež za-

jímají: Kdo je doopravdy Kristus a jak odpovídá na lidské hledání? Jak vysvětlit, že Kristus nezapomíná na trpící? Jak žít svatě povolání k manželství? Jak být věrni svým ideálům a víře a přitom se nevzdát společnosti? A jedna nepokřtěná dívka se ptala, co má dělat, když se cítí přitahovaná Kristem, ale není si ještě jistá, zda chce být křesťanka?

Už během čtení evangelia, které následovalo po dotazech mladých, se zvedl silný vítr. V úvodu promluvy Benedikta XVI., když chtěl mladým odpovědět na to, co je tíží, vítr ještě zesílil a přidal se k němu déšť tak prudký, že papež promluvu nemohl dokončit. Asi dvacet minut trvající pauzu způsobenou počasím statické mladých, kteří se ze svých míst nehnuly, vyplnily zpěvem a skandováním „Jsme papežova mládež!“

Když déšť a vítr zeslabil, že bylo možné pokračovat, poděkoval Svatý otec mladým za jejich radostnou vytrvalost: „Vaše sfla je silnější než déšť!“

Původní promluvu sice nedokončil, ale obrátil se k mladým krátkými pozdravy v několika jazycích. Následně se odebral do sakristie, aby se převlékl do liturgických rouch, ve kterých vedl eucharistickou adoraci. Třímetrové ostensorium s eucharistií - umělecký skvost přivezený z katedrály v Toledu - se na podium vynořilo za propadliště. Tichou adoraci doprovodilo jen Mozartovo Ave verum corpus a Tantum ergo. Na závěr Svatý otec zasvětil mladé Kristovu Srdci.

„Zažili jsme spolu dnes dobrodružství. Pevni ve víře jste odolali dešti. Děkuji vám. Odpočíte si. Dobrou noc,“ rozloučil se s mladými papež. Zítra se s nimi na letišti Cuatro Vientos setká ještě jednou a to při dopolední bohoslužbě.

Markéta Šindelářová, TS ČBK

Papež pozval mladé lidi do Rio de Janeiro

21. 08. 2011 - *Dopolední bohoslužbou na vojenském letišti Cuatro Vientos vyvrcholily v neděli 21. srpna letošní Světové dny mládeže. V jejím závěru papež Benedikt XVI. oznámil i místo konání těch příštích – v roce 2013 se katolická mládež celého světa setká v brazilském Rio de Janeiro.*

Více než milion mladých lidí z přibližně 170 zemí světa zavítalo na nedělní setkání se Svatým otcem na madridské vojenské letiště Cuatro Vientos. Během bohoslužby, která byla vyvrcholením SDM, papež mladým lidem připomněl, že autentické následování Krista je možné pouze ve společenství církve. „Není možné odtrhávat Krista od církve, jako není možné oddělovat hlavu od těla,“ uvedl v této souvislosti papež a dodal: „Nelze následovat Ježíše osamoceně. Kdo podlehne pokušení jednat „na vlastní konto“ či žít víru podle individualistické mentality, která převládá ve společnosti, vystavuje se riziku, že se nikdy neseťká s Ježíšem Kristem anebo skončí následováním Jeho falešného obrazu.“

V závěru bohoslužby pak papež mladé lidi z celého světa pozval na příští Světové dny mládeže, které se v roce 2013 uskuteční v brazilském Rio de Janeiro. Portugalsky mluvící mládeži pak vzkázal: „Drazí mladí a přátelé portugalského jazyka, našli jste Ježíše Krista! Uprostřed společnosti, v níž dominuje relativistická kultura, která odmítá hledat a mít pravdu, cítíte, že jdete proti proudu. A právě do této zvláštní historické chvíle, plné obrovských výzev a příležitostí, vás posílá Pán,

aby díky vaší víře na celé zemi dále zněla Kristova Dobrá zvěst. Doufám, že se s vámi setkám za dva roky na Světových dnech mládeže v Rio de Janeiro v Brazílii.“

Dnes v podvečer se papež ještě setká s dobrovolníky, kteří se podíleli na přípravě SDM a po závěrečném ceremoniálu odletí zpět do Říma.

Jiří Prinz, TS ČBK

Ten pánbíček je horší než Havel

Léta žije pod pahorky Jeseníků, stará se o lesy: uklízí po těžbě i bojuje s kůrovcem. Martin Odložil (37) začíná pracovat v šest a končí odpoledne, podílí se na péči o roční dcerku. LN ho vyhledaly kvůli vůbec prvnímu rozhovoru po smutných událostech z 90. let. Žádost neodmítl, ale fotit se nechtěl. „Tyhle lesy mají jedinečné kouzlo a já mám štěstí, že pracuji s lidmi, kteří mají les rádi a disponují i výjimečným smyslem pro humor. Chyby minulosti se ale neustále vracejí,“ říká muž, po jehož úderu zemřel jeho otec Josef Odložil.

LN Lidé z vašeho okolí říkají, že jste se změnil. Změnil jste se tedy?

Myslím, že jsem prodělal slušnou genezi. Blížím se ke čtyřicítce, viděl jsem kousek světa a snad i našel trochu pokory. Život už pro mě není výzva k boji s překážkami a nepřáteli, mám dost co dělat sám se sebou. Došel jsem ke zjištění, že největšího nepřítele si paradoxně hýčkám v sobě. Velmi si vážím přátel, kteří se mnou moje příběhy šílenství prožili, a přesto se nenechali zapudit. Začal jsem vnímat podstatně širší spektrum barev, dnes vím, že dřív jsem viděl svět dost černobíle.

LN Lidi kolem vás, ale také sebe jste zatížil velkým břemenem. Je hodně těžké s ním žít?

Dost dlouho mi trvalo, abych si vůbec připustil, že jsem zabil člověka. Myslím, že jsem prožil bolest, snad si umím představit, jak chutná utrpení, ale pocit, který ve mně zanechal rok 1993, s ničím srovnat neumím. Myslím, že musí být neuvěřitelně těžké vyrovnat se s tím, že člověk zabije někoho cizího, ale když to udělá člověku, jehož tvář a život jsou součástí jeho, ať jsou okolnosti jakékoli, vyrovnat se s tím nedá. Kdyby to jakkoli šlo, události bych vrátil. Nezničil jsem přece život jenom sobě, zničil jsem ho třem sourozencům, méjí matce, tátově manželce, jeho příbuzným i přátelům.

LN Prý jste tátovi u hrobu v obci na Jesenicu postavil velký kámen. Prozradíte, kdy a jak k tomu došlo?

Promiňte, ale na tuhle otázku nechci odpovídat. Nechci z hrobu svého otce dělat atrakci. Za pomoci několika lidí jsem tam dovalil kámen z místa, o němž si myslím, že mohlo být otci drahé. Nechci z té věci udělat gesto. Její význam je moje soukromí, do kterého nikomu nic není.

LN Už jste se dotkl otázky vaší viny. Můžete o tom ještě promluvit?

Nějakou dobu jsem byl označován za vraha, pardon, otcovraha, řada lidí se mi snažila dokázat, že jsem měl úmysl otce zabít, pardon, zavraždit. Taková, nevím

přesně, jak to říct, křivda mě postavila do role, v níž jsem si připadal jako oběť, a úplně mi utekla podstata. Zemřel člověk, a nebyť mne, nejspíš by žil.

LN Když vám v lednu roku 1997 udělil prezident Havel milost, setkala se vaše maminka s velkou kritikou. Jak to vnímáte dnes?

Řada lidí si myslí, kdovíjak mi Václav Havel pomohl. Jeho rozhodnutí si vážím a děkuji mu za něj. Nedávno na Slovensku syn naběhl otci na nůž a zemřel. Myslí si někdo, že toho otce lze ještě něčím potrestat? Já zabil svého otce a mámu dostal do blázince. Myslím, že být někde, kde bych se nemusel dívat na následky svých činů a třeba si mohl namluvit, že jsem si trest vězením vybral, by pro mne bylo nejspíš dost jednodušší.

LN Jak jste vůbec vnímal maminčin osud?

Maminka celý život dělala bez jakéhokoli kompromisu a ohledu na sebe to, čemu věřila. Je-li bůh, je-li v každém z nás a je-li naše svědomí naším rádcem, u mé maminky mu nerozumím. Ona byla skutečně za každý dobrý skutek velmi důsledně potrestána.

LN Ještě k milosti prezidenta Havla. Setkal jste se s kritikou také sám?

Že bych po tom všem ze sebe ještě dělal nějakou oběť a chudinku, které někdo nespravedlivě nafackoval? Vážím si lidí, kteří říknou otevřeně svůj názor. Lidé, kteří v takovém projevu zajdou k násilí, si možná neuvědomují, že jejich jednání je minimálně stejně jako to, za které mne chtějí „potrestat“.

LN Hovoříte z vlastní zkušenosti?

Před dvěma lety mně v Týništi nad Orlicí policisté, kvůli mému jménu a bez jediného mého projevu agrese, nasadili pouta, na zemi mi šlapali na krk, nohou mi zasunuli hlavu pod auto a kopali do mě takovým způsobem, že se mi u ledvin modřina táhla přes celá záda. Inspekce věc odložila s prohlášením policistů, že jsem sebou po nasazení pout začal na zemi zmítat, odřeniny a modřiny za krkem, na hlavě a zbytku těla jsem si prý udělal sám. Test na drogy i alkohol jsem měl negativní. Paranooidně jsem se potom půl roku skrýval v přesvědčení, že mě chtěli popravít. Dodnes nevím, jestli to udělali pro zábavu, nebo mě zachránilo, že přišli cizí lidé. To je jediný příběh, který chci v této souvislosti říct, a to hlavně proto, abych upozornil, co si parta lidí v uniformě může bez problémů dovolit.

LN Jak dnes vzpomínáte na svého otce?

Naučil mě jezdit na běžkách, na kole, hrát šachy, chytat ryby do ruky, ukázal mi Jeseníky. Nikdy si přede mnou nestěžoval a neřešil se mnou své osobní problémy. Kdybych řekl, že hodně ublížil mé mamince a sestře, musel bych se zabývat i tím, jestli třeba někdy neublížily také ony jemu. Ale došel jsem k závěru, že mi takové komentáře naprosto nepřísluší. Tohle je asi tak všechno, co o něm můžu říct a považovat to za nezprostředkovanou informaci.

LN Hodně lidí, kteří vaše rodiče znali, říká, že maminka byla ve výchově příliš láskyplná, zatímco otec zase velmi přísný. Jak jste to cítil vy?

Maminka dodnes bere to, že mi v dětství táta chtěl koupit zimní boty o pár čísel větší a vycpat je novinami, za něco nepochopitelného.

Bylo to po našem pobytu v Mexiku, kde rodiče svojí pílí a dřinou vydělali nějaké peníze a nejspíš měli dost na koupi dětských bot každý rok. Nosil jsem je pár dní

na horách. Nemyslím, že by mi ty noviny nějak zkomplikovaly život. Když jsem nezvládal něco ve škole, maminka mi sehnala doučování. Dávala mě do sportovních kroužků a kupovala mi do nich pomůcky, platila soustředění a naprostou většinu našich potřeb včetně jídla. Je opravdu nezbytné, abych takhle rozebíral jejich soukromí?

LN Existuje něco z toho, o čem se v 90. letech psalo, co vyloženě nebyla pravda? Nebo proti čemu byste se chtěl ohradit?

Článků byly stohy a pravdy tam nebylo ani deset procent. Soud vycházel také z posudku znalce, kde se tvrdilo, že jako judista znám místa na těle člověka, kde lze úderem, bodnutím či vpichem zavraždit. Judista je vyloučen i z nedůležitých zápasů, když má ve vlasech byť jen gumičku s kovovou sponkou. Nechtěl jsem zabít svého otce, ani ho jakkoli zranit. Nepoužil jsem žádnou zbraň ani likvidační techniku. U soudu mi z asi osmi k mému případu případných polehčujících okolností soudkyně přiznala, že jsem byl blízko věku mladistvých a že jsem do té doby vedl v podstatě řádný život. Do té doby ani po ní jsem nebyl projednáván pro trestný čin ani přestupek s výjimkou špatného parkování a o pár kilometrů vyšší rychlost. Můžu se chtít zeptat, jak se vede v podstatě řádný život.

LN Máte roční dceru. Jaký model výchovy byste pro ni nejraději vybral? Mamčin? Tátův?

Hlavně bych chtěl, aby vyrůstala v lásce.

LN Maminka se po letech života v ústraní už druhým rokem opět pohybuje na veřejnosti. Máte z toho radost?

Obrovskou. Větší bych mohl mít, snad jen kdyby mohla na všechno zapomenout. Její odchod do ústraní mě velmi mrzel, bylo to kvůli mně.

LN Stýkáte se s nevlastními sourozenci?

Jiří Voskovec kdysi napsal moc hezkou věc o statečnosti. Že statečnými rozhodnutími člověk roste, zatímco těmi ostatními se křiví a zmenšuje. Já nebyl ani na pohřbu vlastního otce, jeho dětem jsem se nikdy neomluvil, nepodíval do očí. Zvláštní, tak stateční rodiče, a vychovávají takového zbabělce. Ne, nestýkám se s žádným sourozencem.

LN Co cítíte nejvíc?

Dřív jsem miloval sporty jako lyžování v lavinových polích nebo surfování ve vlnách. Těm sportům vůbec nerozumím. Tolikrát už to vypadalo, že si mě d'ábel vezme, ale ten pánbíček je horší než tehdejší prezident Havel. Pořád mě tady nechává se na sebe koukat.

Jiří Jakoubek, Lidové noviny 5. 5. 2011

Trmická farnost

Dne 20. června 2011 bylo vyhlášeno výběrové řízení na prodej fary s kaplí v Trmčicích. Jako jediný se přihlásil se splněním odhadní ceny 2,9 mil. P. Stanislav Zápotocký z Pražské diecéze, který za tuto cenu faru koupil jako výherce výběrového řízení 22. července 2011 na svátek sv. Marie Magdaleny. Jednoznačně chápeme tuto záchranu fary s kaplí jako Boží velkorysou pomoc a zázrak, kterým Pán

odpověděl na naši nouzi a intenzivní modlitby skrze svého služebníka kněze P. Stanislava. Věnoval své osobní peníze z dědictví po rodičích po restituci na záchranu farnosti, která je mu tímto velice zavázána a vděčná.

V neděli 31. července jsme P. Stanislava pozvali ke společné děkovné bohoslužbě v trmickém kostele, při které jsme s velikou úlevou děkovali Bohu a P. Stanislavovi za jejich velkorysost.

Fotografie z této slavnostní děkovné bohoslužby najdete na:

<http://faratrm.naseveru.info/D%ECkovn%E1%20m%9Ae%20za%20z%E1chranu%20fary%2031.7.11.html>

Nalézá se tam i odkaz na reportáž ČT1 v rámci pořadu REPORTÉŘI:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1142743803-reporteri-ct/211452801240034/>

R. S.

Kdo je novým nunciem pro Českou republiku

Apoštolský nuncius Mons. Diego Causero ukončil svou službu v České republice.

V sobotu 28. 5. 2011 jmenoval Svatý otec Benedikt XVI. současného apoštolského nuncia v České republice J. Exc. Mons. Diega Causera, titulárního arcibiskupa gradského, apoštolským nunciem ve Švýcarsku a v Lichtenštejnsku.

Mons. Diego Causero byl ve funkci apoštolského nuncia v České republice od ledna 2004. V pondělí 30. 5. 2011 se rozloučil s českými a moravskými biskupy. Nový apoštolský nuncius pro Českou republiku zatím jmenován nebyl. Po odjezdu Mons. Diega Causera z České republiky do jmenování jeho nástupce bude Svatý stolec v České republice zastupovat Mons. Dennis Kuruppaserry, rada Apoštolské nunciatury, ve funkci chargé d'affaires.

TS ČBK

28. července 2011 potvrdilo české vyslanectví v Dublinu, že dosavadní papežský nuncius v Irsku zaujme post nuncia v Praze. Diplomatický souhlas (agrément) už Česká republika udělila.

Nuncius Giuseppe Leanza (1943) se narodil v italském Cesaru, vysvěcen byl roku 1966. Po získání doktorátu kanonického práva vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce: působil v Paraguayi, v Ugandě, v USA a v sekci pro zahraniční vztahy Římské kurie.

V roce 1990 ho papež Jan Pavel II. jmenoval apoštolským nunciem na Haiti, o rok později byl pronunciem v Zambii a Malawi. V roce 1999 byl jmenován do Bosny, pak do Slovinska a do Makedonie. V letech 2003-2008 byl nunciem v Bulharsku. V únoru 2008 byl Benediktem XVI. jmenován nunciem v Irsku. Přesné datum nástupu do Prahy není zatím známo.

30.07.2011, *Irish Times*, materiály Kurie

- „Jak je možné, že máš v písemce stejný počet chyb jako tvůj soused?“ „To je, prosím, jasné – oba máme stejnou paní učitelku!“

Částečné narovnání vztahů mezi církvemi a státem

Dne 11. srpna 2011 se na Ministerstvu kultury ČR konalo další jednání týkající se částečného narovnání vztahů mezi církvemi a státem. Na této schůzce byli přítomni představitelé jak státní tak i církevní komise, které se touto otázkou zabývají.

Všichni přítomní konstatovali, že existuje všeobecná shoda ve všech otázkách částečného majetkového narovnání ve vztazích mezi státem a církvemi či náboženskými společnostmi. Jediným bodem, který byl po dnešním jednání zadán ekonomickým expertům k upřesnění a propočítání možných variant, je konstrukce přechodného období, ve kterém bude ze strany státu církvím postupně snižován současný příspěvek, tak aby vznikl prostor nutný k převzetí naturálního majetku a k jeho využití pro další financování církví.

K dalšímu jednání se komise sejde 25. srpna 2011. Obě strany vyjádřily naději, že po zhodnocení všech diskutovaných možností, bude nalezeno společné řešení. Předseda komise, ministr kultury Jiří Besser, ocenil jednotu mezi církvemi a náboženskými společnostmi během tohoto vyjednávání a poděkoval jmenovitě Federaci židovských náboženských obcí a katolickým řádům i kongregacím, které pro dosažení společného řešení byly ochotny významným způsobem ustoupit ze svých oprávněných nároků.

Komise také konstatovala, že navrhovaný postup významným způsobem přispívá k řešení složitých situací v mnoha obcích a městech, a dává jim příležitost k dalšímu rozvoji. Zároveň otevírá možnost, aby občané České republiky v budoucnu podporovali činnost církví jen v těch oblastech, kde je to pro společnost potřebné, a to na základě svého svobodného rozhodnutí.

Monika Vývodová, TS ČBK

Upozornění na akce v měsíci říjnu

1. října 2011 – Litoměřice

Diecézní centrum pro mládež srdečně zve všechny příznivce fotbalu na tradiční fotbalové utkání do Litoměřic v sobotu 1. října 2011.

8. - 9. října 2011 – Doksany

Diecézní centrum pro mládež srdečně zve na 44. diecézní setkání mládeže a 11. reprezentační ples.

10. října 2011 – 8. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

11. září 2004 byl zavražděn na faře v Třebenicích P. MUDr. Ladislav Kubíček. Narodil se na Podkarpatské Rusi, kde jeho tatínek pracoval jako státní úředník. Jeho domov byl v Sychotíně u Kunštátu. Zde je také pochován. Smysl života viděl v nalézání Boží vůle a jejího plnění. K tomu také vedl tisíce „svých oveček“ na zemi i teď z nebe.

Už poosmé vyjdeme od jeho hrobu na kunštátském hřbitově – v sobotu 10. 9. 2011 v 8 hodin na smírnou pěší pouť. Budeme putovat krásnou podzimní přírodou, modlit se nohama, ústy a srdcem. V Doubravici bude na faře odpočinek a díky místním obětavým farníkům i obcerstvení. Doprovázet nás budou kněží, kteří budou během cesty udělovat svátost smíření. Putování zakončíme mší svatou v 17

Děčín - Podmokly

hodin u Panny Marie Bolestné ve Sloupu v Moravském krasu. Hlavním celebrantem bude (dá-li Bůh) litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Pro vzdálené poutníky bude připraven skromný nocleh na faře v Kunštátě. Ze Sloupu zpět do Kunštátu po mši svatě zaveze autobus.

Pro volné chvíle

Povedlo se vám vyřešit minulé zadání? (Omlouvám se za špatné zadání v minulých ZzF!)

Zde je výsledek:

9	4	7	5	6	2	1	8	3
2	3	8	7	4	1	9	6	5
6	5	1	3	8	9	4	7	2
3	1	4	6	9	7	5	2	8
7	9	5	8	2	3	6	4	1
8	2	6	1	5	4	7	3	9
4	7	9	2	3	5	8	1	6
1	8	2	9	7	6	3	5	4
5	6	3	4	1	8	2	9	7

Nové zadání:

			1	2	7	5		6
					6			
		5		3			7	
		8	6			1		
	3							9
	4	6			5			
9	7							8
			2			7		4
6								1

Vyučování náboženství

Se začátkem školního roku se často uvažuje o zařazení dětí do různých kroužků. Je dobré dětem dopřát takové aktivity, už proto, že městské děti nemají mnoho možností pro smysluplné trávení volného času. Pro někoho může být i pohodlnější

dítě někam zapsat, než se mu věnovat, což chce často více času, který dnes jaksí „není“ (nechci zde rozebírat proč).

Jinak je tomu ale při zápisu dětí do výuky náboženství - proč? Je to neuvědoměním si, co má vyšší prioritu pro křesťana, zda fotbal, či základ pro duchovní život? Či je to nekvalitou náboženské výuky? Každopádně po výuce (kvalitní) náboženství musí volat rodiče, ne čekat, že je bude někdo přesvědčovat, že by to bylo pro dítě dobré. Naopak farnost by měla výuku veřejně nabídnout. Oboje z nějakého důvodu u nás vážne...

R. S.

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
15. 09. 2011	Trmice	Petr Novotný		Římanům 15
20. 10. 2011	Teplice	Milan Pekárek		Římanům 16
17. 11. 2011	Bohušovice	Kosatka		Římanům 16
15. 12. 2011	Krupka	František		Vánoční besídka

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 8. 9. Svátek Narození Panny Marie
- 14. 9. Svátek Povýšení svatého kříže
- 20. 9. Svátek Výročí zasvěcení katedrály v Litoměřicích
- 21. 9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
- 28. 9. Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa
- 29. 9. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

Významné dny

- 8. 9. Mezinárodní den gramotnosti
- 16. 9. Den církevních škol
- 21. 9. Mezinárodní den míru
- 26. 9. Mezinárodní den neslyšících
- 27. 9. Den Charity

Výroční dny biskupů

- 11. 9. Mons. Esterka biskupské svěcení (1999)
- 21. 9. Mons. Malý narození (1950)
- 24. 9. Mons. Otčenášek (†) jmenován arcibiskupem (1998)
- 25. 9. Mons. Paďour jmenován diecézním biskupem (2002)
- 26. 9. Mons. Duka biskupské svěcení (1998)
- 28. 9. Mons. Graubner jmenován arcibiskupem (1992)

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ každý pátek od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 ^{++/} - Obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		18:00	^{++/}
Středa	07:00		
Čtvrtek		18:00	^{++/}
Pátek		18:00	^{++/}
Sobota		18:00	Bynov ^{**/}

^{**/} Přes období letního času, mimo měsíc duben, jsou mše svaté v **lichých týdny v kostele, v sudých týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00; v dubnu** ještě podle zimního času **od 15:00.**

^{++/} Přes období letního času jsou večerní mše svaté **od 18:00.**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 25. 09. 2011, před 1. neděli v říjnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)